

ΕΙΝΟΜΗΛΟ

11+ ΕΤΩΝ

Έλενα Αρτζανίδου

Ξένι στον Ρήνο

Εικονογράφηση:
Κατερίνα Χαδουλού

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Ξένη στον Ρήνο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλενα Αρτζανίδου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Κατερίνα Χαδουλού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Έλενα Αρτζανίδου, 2019
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2598-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2599-3

Τυπώθηκε σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Έλενα Αρτζανίδου

Ξένη στον Ρήνο

Εικονογράφηση:
Κατερίνα Χαδουλού

Η ΕΛΕΝΑ ΑΡΤΖΑΝΙΔΟΥ γεννήθηκε στη Δυτική Γερμανία. Τα παιδικά της χρόνια τα έζησε στο Μαυρονέρι του Νομού Κιλκίς και αργότερα στη Θεσσαλονίκη, όπου τελείωσε το Λύκειο της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής. Είναι πτυχιούχος της Σχολής Νηπιαγωγών Καρδίτσας καθώς και του Παιδαγωγικού Τμήματος Νηπιαγωγών του Α.Π.Θ. Σήμερα εργάζεται ως εκπαιδευτικός στη Θεσσαλονίκη, ενώ έχει ασχοληθεί και με τη συγγραφή χρονογραφημάτων και άρθρων για την εφημερίδα *Θεσσαλονίκη-Μακεδονία*. Από το 1996 ασχολείται με τη συγγραφή παιδικών βιβλίων. Αναλυτική εργογραφία της μπορείτε να βρείτε στο προσωπικό ιστολόγιό της (blog): <http://ardjanidou.psichogios.gr>.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία της ΜΕ ΛΕΝΕ ΠΡΟΜΙΣ, το οποίο έχει συμπεριληφθεί στο περιοδικό *The White Ravens 2007*, ΔΕΝ ΕΦΤΑΙΓΑ ΕΓΩ!, ΤΑ ΓΥΑΛΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΑΛΕΝΑΣ, Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΤΖΙΜΗΣ, ΤΑ ΣΙΔΕΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΦΑΡΦΙΡΩΣ, Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ, ΔΕΝ ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ ΠΙΑ, ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΤΗΣ ΙΖΟΛΔΗΣ, ΑΓΗΣ Ο ΜΑΘΗΜΑΓΟΣ, ΚΙ ΕΣΥ, ΜΑΜΑ... ΤΟΝ ΧΑΛΒΑ ΣΟΥ, ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ, ΠΙΑΣΕ ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ, ΠΙΓΑΝΤΑ και ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ!

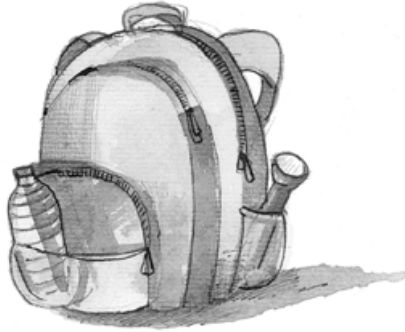
Όμως κανένας μας
δε θα μείνει εδώ. Η τελευταία λέξη
δεν ειπώθηκε ακόμα.

Μπέρτολι Μπρεχι, *Ποιήματα*,
μτφρ. Μάριος Πλωρίτης, Εκδόσεις Θεμέλιο
Από το ποίημα *Μετανάστες*, 1937

Στα παιδιά που γνώρισα από τις περιοδείες μου, όταν είχα προσκληθεί ως συγγραφέας την περίοδο 2014-2016 στα ελληνικά σχολεία του Μονάχου και του Ντίσελτορφ, στα Τμήματα Μητρικής Γλώσσας Κρέφελντ, Μέντεν, Γκούμερσπαχ, Τύμπιγκεν, στο Γερμανοελληνικό Σχολείο Βερολίνου, και έγιναν η αφορμή να γράψω την Ξένη στον Ρήνο, με όσα αυτά τα πολλά παιδιά μου αποκάλυψαν, όσα «γιατί» μου εξομολογήθηκαν για τη φυγή τους από την πατρίδα από το 2012 έως σήμερα, όσα δάκρυα σκούπισαν μπροστά μου, όσα «δε θέλω να μείνω εδώ» μου ψιθύρισαν.

Η πατρίδα, παιδιά μου, νέοι και φίλοι, είναι πάντα μέσα μας, μας ακολουθεί, μας δείχνει τον δρόμο και δε μας εγκαταλείπει ποτέ. Εσείς, από εκεί όπου βρίσκεστε τώρα, προσπαθήστε να καταλάβετε τη νέα πατρίδα, να τη σεβαστείτε και να ονειρευτείτε το μέλλον σας, που μπορεί να γίνει ο φάρος που θα εκπέμπει και θα επικοινωνεί με το χθες, το παρελθόν σας, και θα σας οδηγήσει σε ένα λαμπρό αύριο.

Έλενα Αρτζανίδου

I

Γουρ, γουρ, γουρ! ακούστηκε από μακριά. Το πέμπτο στη σειρά που έφτανε, άρα ήταν έξι το πρωί. Μαύρο, κόκκινο, κίτρινο. Μαύρο, κόκκινο, κίτρινο. Το χρώμα της σημαίας, και στην πλήρη ήταν ο ψηλός με τη γενειάδα. Έπεσα με την κοιλιά κάτω, όταν τον είδα να γυρνά προς τη μεριά όπου βρισκόμουν, και τον παρακολουθούσα να περνά με το φορτωμένο του σκάφος. Πανικοβλήθηκα στην ιδέα πως μπορεί να με έβλεπε, αλλά από τόσο μακριά και δίχως να κοιτά όπως εγώ μέσα από τα κιάλια ήταν αδύνατον. Αυτά τα κιάλια, μαζί με το αδιάβροχο, το ρολόι, τον μικρό φακό, ένα σάντουιτς, δυο σοκολάτες που υπήρχαν στο ψυγείο και ένα μπουκαλάκι νερό ήταν τα πράγματα που πήρα. Δεν μπορούσα να χωρέσω τίποτε άλλο στην τσάντα του σχο-

λείου. Θα υποψιαζόταν η μητέρα μου αν με έβλεπε με άλλο σακίδιο. Και εγώ έπρεπε να φύγω, ακριβώς πριν από δύο μέρες, και αυτό γιατί ήταν η καλύτερη στιγμή που παρουσιάστηκε. Ήταν νωρίς το πρωί όταν την ειδοποίησαν πως αρρώστησε η Φρίντα, η συνάδελφός της, και το μπαρ-ρεστοράν θα τη χρειαζόταν και πρωί και βράδυ.

«Ξένη μου, θα γυρίσω αργά, ίσως πολύ μετά τα μεσάνυχτα. Όταν επιστρέψεις από το σχολείο, ζέστανε τα μπιφτέκια που περίσσεψαν», μου είπε και μου έσκασε ένα φιλή στο μέτωπο, με το μολ τσουλούφι να κρύβει τη μισή πλευρά από το μέτωπό μου.

Κούνησα το κεφάλι και, αποφεύγοντας το βλέμμα της, βγήκα πρώτη από το μικρό δυαράκι, που είχε γίνει το σπίτι μας εδώ και δύο χρόνια. Ή μάλλον το δικό της σπίτι, αφού για μένα ήταν ξένο, όπως ξένος ήταν και αυτός ο τόπος.

Μόλις έστριψε στο στενό και χωρίσαμε, περπάτησα για λίγο ακόμη τον δρόμο για το σχολείο. Δεν ήταν μακριά. Δέκα λεπτά και πήγαινα πάντα μόνη, άλλωστε δεν είχα και κάποιον να με συνοδεύει. Μονάχα η μαμά θα μπορούσε, όμως συνήθως τα πρωινά εργαζόταν ως σερβιτόρα μπροστά και πίσω από την μπάρα του μπαρ-ρεστοράν. Τα απογεύματα φρόντιζε να μαγειρεύει, να κάνει τα ψώνια και, κατάκοπη, έπεφτε νωρίς στο κρεβάτι. Λίγα μέτρα παρακάτω κοίταξα πίσω μου και μετά έστριψα αριστερά. Όποιος με έβλεπε θα καταλάβαινε πως έπαιρνα αντίθετη κατεύθυνση από αυτή του σχολείου. Μπήκα στο πρώ-

το λεωφορείο της γραμμής. Ύστερα από τριάντα λεπτά κατέβηκα στο κέντρο του Ντίσελντορφ. Άλλαξα γραμμή και κατευθύνθηκα ανατολικά της πόλης. Έκανα την ίδια διαδρομή όπως ακριβώς την είχα κάνει με τη γιαγιά μου, πριν από εννιά μήνες στην πρώτη της επίσκεψη, και πριν ακόμη η ζωή μας γίνει άνω κάτω.

Γουρ, γουρ, γουρ! Ο ήχος των μηχανών τράβηξε και πάλι το ενδιαφέρον μου στον ποταμό. «Μάλιστα, ο *Serenitas*», διάβασα κοιτώντας μέσα από τα κιάλια, που με βοηθούσαν να βλέπω με λεπτομέρεια ακόμη και τη νύχτα, και συνέχισα να μονολογώ: «Κόκκινο, άσπρο, πράσινο· τα χρώματα της δικής του σημαίας. Χμ, ο όμορφος και σπητός καπετάνιος του ποταμόπλοιου, όπως πριν από μία μέρα που κατέβαινε τον ποταμό για την Ολλανδία. Μπορεί και να κάνω λάθος, αλλά όσο τον βλέπω τόσο μου τον θυμίζει. Αχ, μωρέ, και να μπορούσα να μπω μέσα από αυτό το σημείο. Αν είχε αποβάθρα και έδενε για λίγο, θα έριχνα ένα σάλτο. Είμαι σίγουρη πως θα κατάφερνα να έφτανα και να τον...» Κάτι ακούστηκε και σταμάτησα.

Κρυμμένη πίσω από τον γέρικο κορμό, γύρω από τον οποίο υπήρχαν αγριόχορτα και πυκνή βλάστηση που εμπόδιζαν την ορατότητα, έμεινα για λίγο ακίνητη. Χαμήλωσα το σώμα και σύρθηκα στο εσωτερικό της κουφάλας του δέντρου. Μου ήταν εύκολο να την εντοπίσω μόλις έφτασα σε αυτό το σημείο· μου την είχε απο-

καλύψει η γιαγιά πριν από εννιά μήνες. Από την πρώτη στιγμή που έφτασα, σύρθηκα κάτω από μια τεράστια βατομουριά και, σαν βρέθηκα μπροστά στην κουφάλα του δέντρου, άρχισα να απομακρύνω κάποια βρόμικα χαρτιά, δύο σακούλες τρυπημένες και υγρά φύλλα που βρίσκονταν μέσα. Εκεί έστησα το προσωρινό καταφύγιό μου, μέχρι να οργανώσω τη συνέχεια του ταξιδιού μου και την οριστική φυγή μου, όταν θα έφτανα στο σημείο 768. Το καθάρισα με τα χέρια. Στη συνέχεια βγήκα με προσοχή και αναζήτησα ό,τι θα μπορούσε να με κρατήσει πιο στεγνή. Ήμουν τυχερή διότι ανάμεσα σε κάτι κλαδιά βρήκα ένα τεράστιο παρατημένο νάιλον. Με αυτό έφτιαξα μια αυτοσχέδια σκηνή, όπως κάναμε τα καλοκαίρια με την κολλητή μου, την Κατερίνα, στην αυλή του χωριού, πίσω στην πατρίδα. Τότε που η ζωή μου ήταν όμορφη δίπλα στη γιαγιά και τη μητέρα μου, και ας την έβλεπα και τότε όλο και λιγότερο, αφού έτρεχε σε δυο δουλειές για να μπορούμε να έχουμε οι τρεις μας τα απαραίτητα.

Το «χριτς, χριτς, χριτς» συνεχίστηκε και τότε ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό μου. «Ξύπνησες, μικρούλη μου; Έλα, έλα εδώ», του είπα και τον πήρα τρυφερά στα χέρια. Ύστερα από τα πρώτα χάρδια τον ακούμπησα στον λαιμό μου. Το τρίχωμά του, απαλό, μου χάρισε για λίγο ηρεμία. «Μήπως πεινάς; Γι' αυτό βγήκες τόσο νωρίς; Για να δω αν περίσσεψε κανένα ψιχουλάκι στο

σακουλάκι μου». Έχωσα το γρατζουνισμένο χέρι μου μέσα στο σακίδιο, αλλά δεν είχε μείνει τίποτα. Το μόνο που είχα ήταν νερό, και αυτό το πήρα από το ποτάμι που ήταν ακριβώς από κάτω, λίγο πριν χαράξει. Είχα διαβάσει καιρό πριν πως τα νερά του Ρήνου μπορεί να ήταν μολυσμένα από τα αμέτρητα ποταμόπλοια που τον διέσχιζαν φορτωμένα όλη μέρα, όμως στην κατάσταση που είχα βρεθεί δεν μπορούσα να μείνω και δίχως αυτό.

«Λοιπόν, σκίουρέ μου, βρες την τροφή σου και, μόλις πέσει το φως, έλα στην παρέα μας για να περπατήσουμε μέχρι τα σκουπίδια της πανσιόν. Εκεί όλο και κάτι θα έχουν πετάξει για να χορτάσω την πείνα μου. Και, αν είμαι τυχερή, θα πάρω μαζί μου και για τις επόμενες μέρες, για το ταξίδι που είναι μεγάλο. Αλλιώς αλίμονό μου, Χρις Χρις».

Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω την πρότασή μου και όρμησε στην κρυψώνα και ο δεύτερος φίλος.

«Μπούμπη, έλα, αγόρι μου. Τι ώρα βγήκες από το μικρό μας καταφύγιο και δε σε πήρα είδηση;» του είπα και όρμησε επάνω μου. Τον άφησα να μουσκέψει με τη γλώσσα του το πρόσωπό μου και, τρισευτυχισμένη, του χάιδεψα τα χαριτωμένα αυτιά του, που του έπεφταν μαλακά από το κεφάλι του. Το κοντό κανελί τρίχωμά του γυάλιζε και ο φιλαράκος μου, ράτσας πίντσερ, επιβεβαίωνε τη φήμη του· ήταν φιλικός και μισούσε τη μο-

ναξιά. Έτσι, από χθες που ανταμώσαμε, με βρήκε αμέσως μετά τον σκίουρο και κολλήσαμε. Στην αρχή τρώμαξα όταν μπούκαρε στο καταφύγιό μου. Ήταν η στιγμή που το καθάριζα από τα χόρτα, τα σκουπίδια και ό,τι μπορούσε να είναι ενοχλητικό. Τότε βρεθήκαμε μούρη με μούρη και αναστατώθηκα, καθώς πίστεψα πως με είχαν κιόλας ανακαλύψει. Δεν άργησα να καταλάβω πως ο Μπούμπης ήταν ένας αδέσποτος σκύλος, και μάλιστα πολύ χρήσιμος. Από την πρώτη νύχτα έδειξε τις ικανότητες του στο κυνήγι. Τρωκτικά και αρουραίοι εξαφανίστηκαν μόλις τους αποκάλυψε τις διαθέσεις του. Έτσι, από την πρώτη νύχτα ήμουν ασφαλής από αυτούς τους ανδιαστικούς επισκέπτες.

«Δεν πιστεύω, φιλαράκο, να σε είδε κανείς να τρωπώνεις από το μυστικό πέραςμα; Μπράβο, αγόρι μου. Λοιπόν, υπομονή. Τώρα που έχει φέξει, πρέπει να αποφεύγουμε τα πολλά μπες βγες από την κουφάλα. Δεν πρέπει να κάνουμε φασαρία. Τουλάχιστον εσύ και εγώ καλό είναι να έχουμε τα αυτιά τεντωμένα. Όσο για σένα, Χριτς Χριτς, περνάς απαρατήρητος», είπα και άκουσα την ψιλή φωνή του, κι αμέσως μετά χάθηκε μέσα στην πυκνή βλάστηση.

Το στομάχι μου άρχισε να διαμαρτύρεται και, για να το ξεγελάσω, ήπια λίγο από το νερό. Ο Μπούμπης έδειξε να διψά και εκείνος. Σε ένα πεταμένο καπάκι που βρήκα του έβαλα να πιει. Έσκυψε και ξεδίψασε με λαχτάρα. Σίγουρα όμως και αυτός, όπως και εγώ, πεινού-

σε. Ήμασταν άτυχοι χθες το βράδυ όταν βγήκαμε να ψάξουμε μέσα στα σκουπίδια, από αυτά που πετούσε το εστιατόριο της μικρής πανσιόν. Δε βρήκαμε απολύτως τίποτα. Το σκουπιδιάρικο είχε περάσει νωρίτερα. Σε αυτό το απομονωμένο σημείο του Ρήνου, με μόνο μία πανσιόν και δύο ξύλινα ακατοίκητα μπάνγκαλους, όπως παρατήρησα από χθες, μια και ψυχή δεν τα πλησίασε, δεν υπήρχε περιθώριο να βρω κάποια άλλη τροφή.

Γκρου, γκρου, γκρου! Πετάχτηκα και άρπαξα τα κιάλια ακριβείας και να σου η σημαία. «Μαύρο, κόκκινο, κίτρινο», μουρμούρισα και ζούμαρα για να δω καλύτερα. Ο ήλιος ήδη είχε βγει πίσω από τα φθινοπωρινά σύννεφα. «Άντο», διάβασα, «στο τιμόνι είναι ένας μαυριδερός στρουμπουλός ποταμοκύρης που κατευθύνεται προς τα πάνω», είπα περήφανη για τη λέξη που δημιούργησα. Φημιζόμουν από μικρή για την ικανότητά μου να πλάθω δικές μου λέξεις. Έτσι μου έλεγε η αγαπημένη μου δασκάλα εκεί στο χωριό του Κιλκίς όπου πέρασα τα έντεκά μου χρόνια, μέχρι τη μέρα που με πήρε με το έτσι θέλω η μαμά, εδώ στα ξένα.

«Δουλειά, βρήκα δουλειά. Έχει καλά λεφτά και μας δίνουν και σπίτι. Και εσύ, Ξένη μου, θα μπορείς να φοιτάς το πρωί στο γερμανικό σχολείο και τα απογεύματα στο τμήμα μητρικής γλώσσας, όπως έκανα και εγώ», μου είπε αλλά αμέσως πάγωσε από την απάντησή μου.

«Δεν πάει να είναι και πατρικής γλώσσας, τόσα χρό-

νια δίκως πατέρα μια χαρά τα κατάφερα, τώρα θα φύγω να πάω πού; Στη Γερμανία, μακριά από τη γιαγιά, τους φίλους μου και το χωριό μας; Δεν καταλαβαίνω πού βρίσκεις, μαμά, το αστείο», της είπα όταν την είδα να ξεσπά σε γέλια.

«Μητρικής, δηλαδή θα κάνεις κάποιες ώρες την εβδομάδα και ελληνικά», μου εξήγησε και έμεινα κάγκελο.

Για μέρες σκοτωνόμασταν. Τότε έπρεπε να το είχα σκάσει και να χανόμουν στα λαγκάδια που ήξερα. Αλλά σκέφτηκα πως θα κατάφερνα να πείσω τη γιαγιά να με κρατήσει μαζί της. Δεν πίστεψα τότε πως μπορούσε και εκείνη να πάει με το μέρος της. Ήταν σύμμαχός της. Και επειδή η πλειοψηφία πάντα κερδίζει, έναν μήνα μετά μετακομίσαμε σε αυτή εδώ την πόλη, το Ντίσελντορφ. Όμορφη πόλη, με πράσινο, και το σπίτι που μας παραχώρησε ο ιδιοκτήτης του μπαρ-ρεστοράν δεν είχε καμιά σχέση με αυτό του χωριού. Μικρό, αλλά με θέρμανση και το ψυγείο γεμάτο. Όμως εμένα μου έλειπε η γιαγιά, μου έλειπαν η αγκαλιά της και οι κουβέντες μας.

Είκοσι τέσσερις μήνες είχα κλείσει και φίλους δεν είχα κάνει. Κλειστή και σπασικλάκι άκουγα να με λένε πίσω από την πλάτη μου. Άλλοι πάλι μουρμούριζαν πως είμαι κολλημένη με την Ελλάδα. Δε με ένοιαζε ό,τι και αν σχολίαζαν, άλλωστε και αυτοί ήταν κάπως, και τα σπασιά ελληνικά τους με κούραζαν. Το περίεργο όμως ήταν πως όσο και αν δεν ήθελα να παραμένω σε αυτόν τον κρύο, με συννεφιά τόπο, τόσο περισσό-

τερο μελετούσα τη γλώσσα τους και βελτιωνόμουν μέρα με τη μέρα. Ο ελεύθερος χρόνος μου, δίκως κάποια παρέα, με οδηγούσε στη μελέτη της γλώσσας τους μέσα από μικρά λογοτεχνικά κείμενα που ζητούσα πολύ συχνά να μου αγοράζει η μαμά. Τα βράδια όμως, όταν έπεφτα στο κρεβάτι, πριν με πάρει ο ύπνος, έκλεινα τα μάτια και φανταζόμουν την Κατερίνα.

Με την Κατερίνα μεγαλώσαμε μαζί και όλα τα χρόνια καθόμασταν πάντα στο ίδιο θρανίο. Μου έλειπε η φίλη μου. Η Κατερίνα μού έγραφε πως τα οικονομικά τους δεν τους επέτρεπαν να έχουν Ίντερνετ. Γι' αυτό, κάποιες φορές της τηλεφωνούσα, όταν όμως ήθελα να μάθει πώς ένιωθα, της έγραφα γράμματα, κάτι που κανένας πλέον δεν το συνήθιζε. Εμένα όμως μου άρεσε. Πολύ περισσότερο πετούσα από χαρά όταν έβρισκα και το δικό της στο γραμματοκιβώτιο και διάβαζα τις δικές της δυσκολίες και τα νέα της παρέας. Μου περιέγραφε με λεπτομέρειες τις γκάφες και τις επιτυχίες των δύο αγοριών, του Φάνη και του Δημήτρη, που από παιδιά ήμασταν μαζί. Ήταν τα αγόρια που μας άρεσαν και ήταν το μουσικό μας. Βούρκωνα κάθε φορά που θυμόμουν τις ανόητες κόντρες μαζί τους. Νοσταλγούσα τα πειράγματά τους και φανταζόμουν τα όμορφα πρόσωπά τους. Δε θυμάμαι κανένα βράδυ που να μην έκλεινα το μικρό φωτιστικό δίπλα μου και να μην έκανα την ίδια ευχή: «Μια μέρα, σύντομα, φίλοι μου, θα γυρίσω πίσω», και έτσι με έπαιρνε ο ύπνος.

Μέχρι που έγινε αυτό που έγινε πριν από έξι μήνες.

Έτσι αποφάσισα να το σκάσω. Να φύγω από αυτόν τον τόπο που μου ήταν ξένος. Ταραγμένη σκέφτηκα να ψάξω να τον βρω.

Γρου, γρου, γρου! ακούστηκε πιο ξεψυχισμένα καθώς απομακρυνόταν και μαζί απομακρύνθηκαν και οι σκέψεις που με πήγαν πίσω. Ο Μπούμπης συνέχιζε να γλείφει το μάγουλό μου και εγώ ένιωσα ανακουφισμένη που τουλάχιστον είχα τη συντροφιά του.

Ξαφνικά ένας ήχος με κοκάλωσε. Έμοιαζε με πόρτα που έκλεισε και το κουδούνισμα από κλειδιά. Αμέσως μαζεύτηκα και χώθηκα στο βάθος της κουφάλας. Αθόρυβα τράβηξα και την αυτοσχέδια πόρτα που είχα φτιάξει από κλαδιά και φύλλα. Ακούστηκαν κάποια τριξίματα πάνω στα ξερά κλαδιά και τα χορτάρια.

«Μακάρι ο άγνωστος να μην έχει για παρέα του κανέναν σκύλο, τότε σίγουρα θα μας ανακαλύψει», μουρμούρισα στο αυτί του Μπούμπη, που ανέπνεε πιο γρήγορα και από μένα. Για κάποια δευτερόλεπτα πνίγηκα από τον αέρα που δεν εισέπνεα. Όμως ευτυχώς τα τριξίματα έπαψαν και επικράτησε και πάλι η απόλυτη ηρεμία. Ανακουφισμένη έμεινα στην κρυψώνα μας περιμένοντας να σκοτεινιάσει.

Δεν πρόλαβα να κατηφορίσω και να περάσω ανάμεσα από την πυκνή βλάστηση, με τα αγριόχορτα να είναι πάνω από το ύψος μου, όταν από πίσω μου ακούστηκε βουητό. Έστρεψα το κεφάλι και είδα τον χείμαρρο να έρχεται καταπάνω μου. Με όση δύναμη μου απέμενε προσπάθησα να τρέξω. Στα πρώτα δέκα μέτρα ένιωσα ξαφνικά να παραπατώ και να κουτροβαλώ. Το σώμα μου γλίστρησε με ταχύτητα στη μουσκεμένη πρασινάδα και έσκασε στο πλημμυρισμένο μονοπάτι. Ωστόσο το βουητό πίσω μου δυνάμωνε. Καταλάβαινα πως ο όγκος του νερού θα με άρπαζε, ενώ το υπόκωφο μουρμουρητό του Ρήνου μου τρυπούσε τα αυτιά. Μάλιστα, κάποια στιγμή είμαι σίγουρη πως τον άκουσα να τραγουδά: «Ξένη, Ξένη, είσαι ξένη. Σαν σε αρπάξω, ποιος θα ψάξει μία ξένη; Ποιος θα θέλει να τη βρει;».

Ποια είναι η Ξένη; Πώς βρέθηκε στον ποταμό Ρήνο; Ποιο είναι το μυστικό της οικογένειάς της;

Μια ιστορία πλημμυρισμένη από ένταση και μυστήριο.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ **ΦΡΟΥΤΑ**

ΜΠΑΝΑΝΑ
2-4 ΕΤΩΝ

ΣΥΛΛΑΒΙΣΤΩ
ΛΕΞΕΙΣ,
ΑΚΟΥΩ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΦΡΑΟΥΛΙΤΣΑ
5-6 ΕΤΩΝ

ΚΑΤΑΝΟΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγωγείο & Α' Δημοτικού

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
7-8 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ
Από 2.000 λέξεις
Β & Γ' Δημοτικού

ΛΟΤΟΣ
9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΚΟΛΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩ
Από 3.000 λέξεις
Δ & Ε' Δημοτικού

ΞΙΝΟΜΗΛΟ
11+ ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε & ΣΤ' Δημοτικού

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2598-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 20765